

РЕШЕНИЕ

№ 3512

гр. Пловдив, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20225330107125 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 237 и сл. ГПК.

С исковата молба ищецът К. Т. З. е предявил против „Сити Кеш“ ООД
иск за приемане за установено в отношенията между страните на основание
чл. 124, ал. 1 ГПК, че клаузата, установяваща задължение за заплащане на
неустойка в размер на 53, 74 лв. от Договор за кредит от 12.04.2022 г. е
нищожна като противоречаща на добрите нрави, поради установяването ѝ
при заобикаляне на чл. 19, ал. 4 ЗПК и в нарушение на чл. 11, т. 9 и т. 10 ЗПК.

Ищецът твърди, че между страните е сключен договор за кредит от
12.04.2022 г., по силата на който в полза на ищеца – кредитополучател, е
предоставена сумата в размер от 200 лв. при фиксиран лихвен процент по
заема от 40, 05 % и годишен процент на разходите от 50 %. Сочи, че в
договора е установено задължение за кредитополучателя за предоставяне на
обезпечение под формата поръчителство, което да отговаря на изискванията,
установени от кредитодателя – в чл. 5 от Договора. В случай на
непредставяне на уговореното обезпечение кредитополучателят се задължил
да заплати неустойка в общ размер на 53, 74 лв., платима ведно с
погасителните вноски, към които се кумулира вноската за неустойка. Ищецът

твърди, че с предвиждане на задължение за заплащане на неустойка, поради непредоставяне на обезпечение, което да отговаря на изисквания, които потребителите не могат да осигурят, по същество се осигурява допълнително възнаграждение за кредитора, което се кумулира с възнаградителната лихва, по който начин се заобикаля, установената в разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК забрана. Излага съображения за нищожност на клаузата за неустойка противоречаща на добрите нрави по смисъла на Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, доколкото последната е излязла извън присъщата ѝ обезщетителна функция. Сочи, че установената неустойка е в размер от около 50 % от заемната сума, без последната да е свързана с вредите от неизпълнението на главното задължение за връщане на заемната сума в срок. Сочи, че неустойката е излязла и извън присъщата ѝ обезпечителна функция. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявения иск.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „Сити Кеш“ ООД е депозирал отговор на исковата молба, с който признава исковата претенция като основателна. Твърди, че следва да намери приложение разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, доколкото не е дал повод за предявяване на иска и разноските следва да се възложат на ищеца.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд – Пловдив е сезиран с положителен установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК.

В случая са налице предпоставките, установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК, поради което и съдът е прекратил съдебното дирене и е постановил, че следва да се произнесе с решение съобразно заявеното от ответника признание на иска.

Признанието на иска е процесуално действие на ответника, с което той заявява, че се отказва от защита срещу иска, защото искът е основателен, като за прилагане на разпоредбата на чл. 237, ал. 1 ГПК следва да е налице и кумулативно изявление на ищеца, за постановяване на решение по чл. 237 ГПК.

Признанието на иска е свързвано със специфични правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 237 ГПК признанието на иска е основание за

прекръпяване на съдебното дирене и постановяване на решение с оглед признанието, при такова искане от ищеца. Т.е. съдът преустановява извършването на по-нататъшни действия по събирането и преценката на доказателствата, установяващи въведените твърдения, и следва да постанови съдебен акт, без да изследва основателността на иска и да прави собствени фактически и правни изводи по предмета на спора. Искът следва да бъде уважен така, както е предявен.

В случая така установените от законодателя кумулативно изискуеми предпоставки за постановяване на решение при признание на иска са налице, доколкото с отговора на исковата молба ответникът е заявил, че признава предявения иск. Ищецът, чрез процесуалния му представител, е поискал постановяване на решение при признание на иска, което е заявено в последното по делото съдебно заседание.

Не са налице и отрицателните предпоставки, установени в разпоредбата на чл. 237, ал. 3 ГПК, а именно – признатото право да противоречи на закона или на добрите нрави или да е признато право, с което страната не може да се разпорежда. Исковата претенция не е от категорията на тези искове, за които законодателят изрично е постановил изключение за приложението на разпоредбата на чл. 237 ГПК - по брачни искове - чл. 324 ГПК; по искове за гражданско състояние - чл. 334 ГПК и по иск за поставяне под запрещение - чл. 339 ГПК.

По така изложените съображения предявения иск следва да бъде уважен.

Относно отговорността за разноските:

Отговорността за разноските е обусловена от защитата на материалното субективно право, предмет на делото. Ето защо, тя е функция от изхода на спора относно предмета на делото – спорното материално право. Разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК възвежда изключение от този принцип само, ако са налице две предпоставки: с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и същият е признал иска. В случая втората установена от законодателя предпоставка за възлагане на разноските в тежест на ищеца, така както са били сторени, не е налице. Това е така, доколкото чрез установяване на задължение за заплащане на неустойка в процесния договор за паричен заем, ищецът със своето извънпроцесуално поведение е

претендирал сумата, дължима на основание посочената клауза, като до постановяване на съдебно решение за прогласяване на недействителността на клаузата, пораждаща това задължение, възникналите на това основание парични притезания остават дължими, ведно със всички законни последици. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд – така *Определение № 420 от 16.11.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3300/2018 г., III г. о.* и *Определение № 709 от 28.12.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 592/2018 г., III г. о.*, с която се приема, че когато обаче сезирането на съда е условие за упражняване на субективни права на ищеца, признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответника от отговорността за разноски, защото липсва първата предпоставка на чл. 78 ал. 2 ГПК.

Следователно и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от последния разноски в размер на сумата от 50 лв. за заплатена държавна такса.

В производството по делото ищецът е защитаван на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Съдът определи адвокатското възнаграждение в размер на сумата от 300 лв. на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ действаща към момента на определяне на възнаграждението от съда, тъй като при сключване на договора последното не е определено с оглед приложение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Славянска“ № 29, ет. 7, по предявения от К. Т. З., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „М.“ № 31, иск с правно основание чл. 124 ГПК, че клаузата, установяваща задължение за заплащане на неустойка в размер на 53, 74 лв. от Договор за кредит от 12.04.2022 г. е нищожна като противоречаща на добрите нрави, поради установяването ѝ при заобикаляне на чл. 19, ал. 4 ЗПК и в нарушение на чл. 11, т. 9 и т. 10 ЗПК.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД на К. Т. З., ЕГН *****, сумата от **50 лв.** – съдебно-деловодни разноски в производството по гр.д. № 7125/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, ЕИК 202531869, да **заплати** на основание

чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на адв. С. К. Н., АК – П, с адрес гр. П, ул. “*****” № ***, сумата от **300 лв.** – адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гр.д. № 7125/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с въззивна жалба пред Окръжен съд – Пловдив, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____